

και τραγουδίες ο Νικολής ο Μπερχιαμής την Καθαρή Δεστέρα:

Πιπεριά μου, πιπεριά μου
σ' έχω μέσα στην... κοιλιά μου.

Και έστειλε και δύο τηλεγραφήματα στον κ. Λρακούλη:

Σήμερον την μεγαλειότητα ήμεραν της χορογραφίας, χαίρετώ
υμιάς τον πρόδρομον της άερογραφίας εν Έλλάδι, και λυπηθεί μη
δυναίμενος να σάς άποστείλω μουκετα λαχανικών και κόκκινον
ανάκινον στεφάνιν εν γαλάνον.

Κ' ήρθε άπάντησι στο τηλεγράφημά του:
«Εξακολούθησατε άγώνα.»

Και ξαναημέγραφε ο κ. Νικολής ο Μπερχιαμής:

Από πρώιας άγωνίζομαι. Δέν έμεινε μαροδι και σαλατικό!...
Πλέω μέσα εις την φάβαν!... Έρωσθε και καρφαμοσθε. Πίνω
εις υγειαν σας.»

Και έπαι... Έπαι και γάλεσε όλα τα λαχανικά για να χορδήν μαζί
τους. Και τού γάνησε πώς ήρθαν όλα τα φρέσκα κρεμμυδάκια, χο-
ροπηρόντας άπάντο στο μαζουράκι και πράσινα ποδάρια τους, τα
σκόρδα με άνισορωμένα από την τρέλλα του γλεντιού τα άσπρα τους
μαυλά, και σηκώθηκαν ή μιστέρες ζωποσίδες των κωκινων λαχανικών,
και βγήκανε από τού χωριού τα βερυτοκόκια, και σούησαν τις μακροές
σούες των τ' άζωμάτια, από λάτωνα, και ληθοσαν ή έληές άπάντο
στο τραπεζοάντηλο, νατίς μέσα τρελλά και γράφωα από στριγογι-
ρίζουν, και βήγαν από τα πιάτα τα σαλατικά και μέθυσαν, θαρρείς,
άτ τού κρασιού άπάντο τους χινόταν, κι' αυτά τα τραπέζια, τα
δένδρα, ή χαρτίες, ή μάσκες, ή βασιούδες και τού βουνά, και χό-
ρωσε τρελλό γουό άόαλιχη ή φούσι...

Κάλως την ή Σαρακοστή
με σκόρδα, με κρεμμυδάκια...
τρία - τρία - ροί!...

Ζήτω ή νηστεία!...

Και όταν πάλι όλα τριγύρω θά-
ποισαν, —ίσως και να νύχτωσε—
ποιάς ζέρι!... σηκώθηκε κι' ο
Μπερχιαμής για να γιορδή σπι-
τιού.

Μα πιάτα και καθίσματα, έληές
και κρεμμυδάκια, θαρρείς πώς
τον έμποδίζαν. Δέντρον χορμιά,
νταούβια, μάντρες κι' άγκωνά-
κια νάυιζε πώς τον κρατούσαν...
Μπροστά του σαν να βγαίνανε,
πίσω να τον γυρίσαν!... Μό ο
Μπερχιαμής έπέμεινε να κινή στο
σπίτι του. Κι' όταν ένα μεγάλο
λάβαο, ίσως να ήταν και μάντρα,
τον έμποδισε να περάσει, ο Μπερ-
χιαμής τού έστρωσε:

—Ζήτω ή νηστεία, βοέ!...

Τό άγκωνάκι έπεσε κάτω κι'
όλα τούρα χόρσαν γύρω του.
Και μέσα στον Κοιλούσιον τον
τρελλό γουό, βρόθηξε κι' έ-
κίνησε κάτω. Και τότε κάτι κω-
κινό πλημμύρισε τό στόμα του, πιο
ζεστό άτ τού κρασιού.

—Ελάτε εις υγειαν!...

Πιό ζεστό άτ τού κρασιού, αλλά
όχι σαν τού κρασιού την πρώτη
γούσι.

—Κάτ'η, άλλο γιοματάκι ά-
νούξες;

Αλλά δέν πτόρεσε περισσότερο να πη. Τό κατωκόκκινον αυτό κρασιό
τού έπνιξε τό στόμα... * * *

Τόν μάξερναν μεθωμένο, άναίσθητο άτ τού κρασιού, στομικισμένον
στό στόμα, κατακοιτημένο!...

Κ' έτσι ο Μπερχιαμής γιόρτασε μέν την Τεσσαρακοστή, αλλά
πεφείη ή νηστεία, γιατί μεθωμένος όπως ήταν, έπεσε και έμγαγε...
τά μούτρα του!...

ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ.

ΛΑΓ'ΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

Ανάπαντρος σαν λαγρεστή δέν πρέπει να χορεύη
μόν με σακά στον όμο του σπατά να γιορδή.
Είν' άνθρωποι ενός πορά, κι' είν' άλλοι πέντε σ' άσπρα
μα είνε κι' άλλοι χαμτσου π' άζήθουν ένα σπαστο.
Η άδερφή τόν άδερφό χριστό σταρωό τόν έχει,
πάει να όμώση στο σταρωό κι' όμώνει σ' όνομά του.
Κανείς να μην πιστέψη άρχη όσο να ιδή τό τέλος,
τι όποιος πιστέψη στην άρχη, θα μείνη γελασμένος.
Ό έρωτας άρχη-άρχη είνε γλυκός σαν γάλα,
μα όταν ριζώσει στην καρδιά βράνει γλυδιά μεγάλη.
Ποιάς ούσανός, ποιά θάλασσα, ποιά βούδι δέν θο-
(λώνει)

Ποιάς έχει άγάπη στην καρδιά και δέν την φανε-
(ρώνει)

Χωρίς τού Θεού τό θέλημα τα δένδρα δέν άνθίζουν,
κι' άν τότε κάνουν τόν άνθό άγέρας τόν πινάει.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ κ. ΧΡ. ΚΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

Ο ΓΚΙΩΝΗΣ

Ήταν μία φορά δύο άδέρφια πολύ άγαπημένα, ο ένας ζευγίτης
και ο άλλος πιστιός. Ό ζευγίτης λέγονταν Μαλιώνης και ο πιστιός
Γκιώνης. Ό ζευγίτης ήταν μεγαλύτερος και ο πιστιός μικρότερος.

Στις δέκα του Μαγιού ήταν για να χορδήνουν τα σμαχτιά και ο
Γκιώνης φώναζε και τον Μαλιώνη άτ τού χωριά και να τον βοηθήσει.
Έκει όπου χορδήναι δοχθήσαν άπ' έλπει ένα κατόκι λιάρο. Ό Όζου-
ποδό έχει να κάνει ποιά με τα λιάρια τα κατόκια.

—Μπρέ Γκιώνη λέει ο Μαλιώνης τ' άδερφό του, μου φάνεται
πώς ο Λιάφος βελάζει κάτω στη ρηματιά.

—Κι' εγώ τ' άκούω, άπολογήθηκε ο Γκιώνης. Αύτός θάνα!...

Ένώ κορβεντιάσαν τα δύο τ' άδέρφια, μέσα στην πορνάδα της
ρηματιάς άκούστησαν τώρα πού Ξάστρα: μεζεζέ... μεζεζέ... με-
ζεζέ...

—Μετάνω και πάρο να τού κορβέρισε κι' αυτό, είτε ο Μαλι-
ώνης στο Γκιώνη.

Ό Γκιώνης κίνησε στη στιγμή και όσο πάνανε να ζώγουν στη
ρηματιά, τόσο άκουε πλειότερο τό βέλοσιν. Αλλά όταν έμπεσε
στη ρηματιά εις γίνει άφαντός ο Λιάφος. Χαίρει έδώ, χαίρει έ-
κει, τίποτε. Γυρίζει και λέει τού Μαλιώνη:

—Χάλερα κι' άν χάλερα, τίποτα δέν ήρα!

—Τι λές, μουρ' γκατέ; άπολογήται ο Μαλιώνης. Νά, ο Λιάφος
βελάζει!...

Κι' αληθινά άκούστησαν πάλι μία φωνή κατόκια στην ρηματιά.

Ό καμμένος ο Γκιώνης απαντήρη-
σε στη ρηματιά άκούσθησαν τή
φωνή την κατόκια, άλλ' όταν έ-
φτασε εκεί, όποιας έβγαίνε ή φωνή
ή κατόκια, ούτε φωνή πια, ούτε
Λιάφος!

Γυρίζει πάλι πίσω και λέει τ'
άδερφό του τού Μαλιώνη:

—Χάλερα κι' άν χάλερα, τίποτα
δέν ήρα!

—Τώρα για, να πάς πίσω να βρής
τό κατόκι, σκαί, γιατί θα σε γρή
τό μαύρο φειδί!...

Η φωνή πάλι έβγαίνε από τή
ρηματιά, σαν και πρώτα του κατό-
κιου: «Μεζεζέ... μεζεζέ... με-
ζεζέ!...»

Ματαλαίρει τρίτη βολή ο κατω-
κόκκινος ο Γκιώνης στη ρηματιά, χα-
ίρει, χαίρει, χαίρει. Τίποτε Λι-
άφος! Τέλος γυρίζει στον άδερφό
τον λυπημένος και τού λέει πάλι:

—Χάλερα κι' άν χάλερα, τίποτα
δέν ήρα!

Αυτή τή στιγμή τό βελούτο στη
ρηματιά πάνανε βρόντος: «Μεζε-
ζεζέ... μεζεζέ... μεζεζέ!...»

Ό Μαλιώνης έθίωσε τόσο, πού
τού κοκκινισαν τα μάτια σαν τού
λίωσο τού λυσοσμένου. Και γράτ!
πετάχτηκε άπάντο με τό φαλλίδι στο
χέρι και μία τού δίνει τού Γκιώνη
στην καρδιά, πάροιν κάτω!

Ό Μαλιώνης δέν γυρίζει να ιδή τι
έκανε στό θεμό του άπάντο, αλλά
τρέχει, τρέχει, τρέχει κάτω στη ρηματιά, άκούσθησαν και άρη-
κόντας τή φωνή την κατόκια, όσο πού έφτασε άπάντο στη φωνή
και τί βλέπει; Μια διακόζωσση γηιά σ' ένα πορνάκι πού έμαζε, ά-
παράλλαχτα σαν κατόκι! Βλέποντας αυτό ο Μαλιώνης, γυρίζει πίσω
σαν σκυλάκι και βούζει τόν άδερφό του πεθαιμένο.

Σκούζει, κλαίει, βοιμάζει φονάζοντας:

—Γκιώνη μου! Γκιώνη μου! Γκιώνη μου!...

Αλλά στά χαμένα.

Πάειν το ίδιο τό φαλλίδι να σκοτωθή κι' αυτός, αλλά τό φα-
λλίδι δέν τον τραπέει. Πάειν το μαζουράκι να σμαχτή, ούτε κι' αυτό
τον σκάει. Πάειν το ζουμαράκι να κινή, ούτε κι' αυτό τον κόβει.
Πάειν τή τριζιά να πνιγή, ούτ' ή τριζιά τον πνιγει. Πάειν πέ-
τρα να χτυπήθ, ούτε κι' αυτή τον χτυπάει.

—Γκιώνη μ'! Γκιώνη μ'! Γκιώνη μ'!... σκούζει ή άτελεισιά.

Στό τέλος, από την άτελεισία του κι' από τό κακό του, τρέχει
να ριχτή από τόν γρεμμό για να σκοτωθ, φονάζοντας πάλι:

—Γκιώνη μ'! Γκιώνη μ'! Γκιώνη μ'!...

Αλλά εκεί όπου ριχτηκε από τό γρεμμό για να σκοτωθ, έβγαλε
φερού και γίνικε ποιά και δέν έπεσε κάτω.

Κι' από τότε είνε ποιά ο Μαλιώνης, αλλά και ποιά πού είνε, δέν
λυσμονάει τόν άδερφό του τού Γκιώνη πού έκοτόωσε άδεια, κι' ά-
κόζω φονάζει και θα φονάξει όσο θα ζή ο κόσμος:

—Γκιώνη μ'! Γκιώνη μ'! Γκιώνη μ'!...

Και δέν βγαίνει καθόλου, τή μέρα από τή ντροπή
του, αλλά μονάχα τή νύχτα, και τότε για να κλέρη
τόν άδερφό του:

—Γκιώνη μ'! Γκιώνη μ'! Γκιώνη μ'!...

ΧΡ. ΚΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ